

неистошимъ складъ отъ злоупотребления, отъ насилия, отъ варваризъмъ.

Едно писмо отъ 18 августъ разказва, че това, що се върши тамъ отъ една година насамъ, надминава прѣдѣлитъ на най-развалената фантазия.

Писмото прибавя, че цѣли стада овце и говеда, както и цѣли кола, прѣпълнени съ плячка, изнесена изъ села, разорени или изгорени, се прѣкарватъ почти всѣки день прѣзъ София, возени отъ Нишъ и Пиротъ или други мѣстности. Между плячкитъ се намиратъ кръстове, сребърни чаши и други черковни утвари, попаднали въ ржцѣтъ на турцитъ.

Ония, които иматъ смѣлостта да идатъ да се оплачатъ, се хвърлятъ просто въ затвора. Махзаръ-паша, управителъ въ София, покровителствуванъ любимецъ на Митхадъ-паша, е тиранинътъ на тая мѣстность отъ 5 години.

Писмото се свърша така: „Не знаемъ, дали това ще да иде още дълго врѣме; ще кажемъ само, че за насъ нѣма вече животъ, и че, ако има Господъ, той не трѣба да търпи това“.

По-нови писма разказватъ за пожари, които избухвали отъ нѣкое врѣме насамъ въ София. Забѣлжителното е, че тия пожари избухватъ всѣкога въ българскитъ квартали. Отъ това всѣки разбира, каква е работата.

Отъ *Тетъово* (*Калкандале* по турски) едно писмо излага надълго всички убийства, изтезания и всѣкакви други злодѣяния, вършени тамъ отъ турцитъ. Отчаяни отъ всичко това, жителитъ на това градище отправили на 19 септемврия едно прошение до посланицитъ на европейскитъ сили въ Цариградъ за помощ и покровителство.

Отъ *Ръсенъ* въ битолската областъ едно прошение отъ 22 септемврия направо до българскитъ делегати, Цанковъ и Балабановъ, излага надълго еднакви злодѣяния.

Отъ поменатото по-горѣ с. *Беброво* едно по-ново писмо отъ 2 септемврия разказва, какъ турцитъ се скитатъ свободно по околноститъ му и свободно вършатъ всѣкакви свирѣпства; на 22 августъ една чета отъ 12 душъ побѣснѣли диваци се хвърлила върху шестъ селянки, които работѣли въ лозята. Отъ страхъ тѣ побѣгнали въ една съсѣдна воденица. Турцитъ изпочупили вратата на воденицата, набили злощастнитъ жени и ги малтретирали.